

[Socialministeren.]

i Forslagets § 2. Det bestaar for vedkommende Amtsraadsreds af Amtmanden, et af Den danske Købstadforening og et af Sogneraadforeningen valgt Medlem. Godkendelse kan i Almindelighed ikke ske, naar der ydes Laan eller Tilskud til vedkommende Arbejde.

Adgangen til at erholde Refusion gælder i øvrigt kun, for saa vidt angaar Arbejdsløn, der udbetales til Personer, herunder særlig arbejdsløshedsforsikrede, der vilde være henvist til at søge offentlig Hjælp, hvis de ikke fik anvist Arbejde, eller i hvert Fald før eller senere vilde være henvist til at søge saadan Hjælp, og dernæst kun, for saa vidt Vilkaarene for Arbejdet med Hensyn til Arbejdstid fastsættes saaledes, at de flest mulige arbejdsløse derved kan finde Beskæftigelse. Det skal endvidere være fordelagtigt for de arbejdsløse at søge denne Beskæftigelse i Stedet for at oppebære Understøttelse, men dog stadig af Interesse for dem at finde almindelig lønnet Arbejde.

I Stykke 4 i § 1 omhandles saa den Del af Udgifterne til Arbejdsløn, der er Genstand for Refusion, og der gælder den almindelige Regel, at det Beløb, der herefter er Genstand for Refusion, normalt ikke kan overstige 50 pCt. af Lønnen. Denne Bestemmelse tilsigter naturligvis at modvirke, at man trykker Lønningerne længere og længere ned.

De følgende Bestemmelser er næppe af særlig Interesse, ud over at det i § 3 hedder, at i Tilfælde af Uenighed eller Tvivl inden for Nævnet kan dette forelægge Sagen for Socialministeren, der efter at have indhentet Erklæring fra Socialministeriets Arbejdsudvalg træffer Afgørelse. Denne Bestemmelse tilsigter at skaffe en vis Enartethed i det hele.

Af Hensyn til, at man fra mange Sider meget ønsker denne Lov, og af Hensyn til den store Arbejdsløshed har jeg vovet i § 5 at foreslaa, at Loven træder i Kraft allerede den 15. December i Aar. Dette forudsætter altsaa, at det høje Landsting vil undergive Lovforslaget en meget hurtig og velvillig Behandling, hvilket jeg hermed tillader mig at anbefale.

K. Pedersen: Det af den højtærede Socialminister nu forelagte Lovforslag er jo vedtaget i det andet høje Ting med de fire store Partiers Stemmer efter paa forskellige Punkter at være undergaaet ret væsentlige Ændringer i Forhold til det oprindelig forelagte. Da man i saa Henseende har imødekommet Ønsker fra vor

Side, kan jeg paa min Gruppes Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme i det høje Landsting.

Det, som er Baggrunden for dette Lovforslag, er, som den højtærede Minister nævnte, at mange Kommuner er blevet bange for at sætte Arbejder i Gang ud over det normale, fordi de frygter, jeg kan godt sige med Rette, at Kommunerne derved vil faa uforholdsmæssig store Udgifter, nemlig ikke alene Udgifter til Arbejder, men ogsaa Ekstraudgifter til Refusion til de Kommuner, som i Stedet for at sætte Arbejde i Gang udbetaler Understøttelse. Gennem Aarene har Kommunerne gjort sig store Anstrengelser for at skaffe Arbejde til dem, som ikke selv har kunnet skaffe sig det, dels for at afhjælpe Arbejdsløsheden, dels for at modvirke den moralske Ødelæggelse, som Lediggang medfører. Siden Socialreformens Ikrafttræden har Spørgsmaalet om at faa visse Arbejdsudgifter med ind under Refusion stadig været Genstand for Drøftelse, hvor Kommunal mænd var samlet, og i kommunale Kredse imødeser man dette Lovforslags Gennemførelse med stor Interesse. Det er muligt, at Kommunerne venter sig noget mere end det, som Loven med sit begrænsede Indhold kan give dem, men man maa tage i Betragtning, at det, vi staar over for her, naar vi vil gøre en Del af disse Arbejdsudgifter til Genstand for Refusion efter Reglerne for Refusion af Udgifter til offentlig Forsorg, er noget nyt. Efter min Mening maa den foreslaaede Lov, som i øvrigt er tidsbegrænset, nærmest betragtes som et Forsøg, og det er min Opfattelse, at det ikke er tilraadeligt at gaa videre i Øjeblikket.

Hvor stor Betydning Loven vil faa, vil til Dels komme til at afhænge af, hvorledes de to interesserede Parter, Kommunerne paa den ene Side og Arbejderne paa den anden, stiller sig over for den. Kommunerne bør gøre sig klart, at de Arbejder, der her kan blive Tale om, er mindre betydelige Arbejder, for hvilke Refusionen gøres afhængig af, om de Personer, der skal udføre dem, ellers vilde være henvist til at søge Kommunehjælp i den allernærmeste Fremtid, og jeg haaber, at Arbejderne vil forstaa, at det, der er Tale om her, er Nødhjælpsarbejder. Vilkaarene med Hensyn til Arbejdstid og herigenom ogsaa indirekte med Hensyn til Arbejdsfortjeneste maa derfor fastsættes saadan, at de flest mulige kan faa Beskæftigelse, men at det bliver fordelagtigere at faa Beskæftigelse ved disse Arbejder end at oppebære Understøttelse, dog saaledes, at de paagældende